

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL:

PE UN AN	2.50 Belleri
PE JUMĂTATE AN	1.30
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	3.00

APARE:

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM.
LA WELKER JOZSEF, BUDAPESTA, VII., HARSFA-U. 33.
TOATE SCRIERILE LA V. BERBECAR, KÖRÖS-BÖKENY.

ZIS'A IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.” (IOAN 14, 6.)

Cum a nădejduit Domnul și Învățătorul nostru.

Cum a iubit Fiul Omului în zilele sale de pe pământ și cum s'a descoperit iubirea lui, aceea am cercat-o noi altădată. Dară El a și nădejduit în modul său singular. Iubirea adevărată duce totdeauna la o nedejde vie, care să nutrește din pășunile credinții. (Rom. 5, 4—5.) Așa nădejde e ca un turn luminător, care respândește razele sale departe peste marea ceă mișcată a vieții și arată limanul cel dorit a păcii. Nădejdea este ca ărcul cel bogat de promisiune, care să întinde preste norii grijurilor zilelor vieții noastre și arată spre Dumnezeu credincioșiei. Nădejdea este ca zorile luminoase, cari împrăstie noaptea și vestesc o zi plină de lumină.

Învățăceii lui Iisus sunt așa oameni a nădejdei. Odinioară erau și ei fără a Dumnezeu și fără de nădejde în aceasta lume. Dară decând deveniră credincioși în Acela, care îndreptățește pre cei nelegiuți, mărturisesc și ei, că Christos este nădejdea lor și încă nădejdea mării. (Col. 1, 27.)

Deci pentru că nădejdea noastră e în coerență nedespărțibilă cu persoana și lucrul Rescumpărătorului nostru, pentru aceea să primim sus la Iisus, care nu numai începătorul și împlinitorul credinții este, ci și temelie, conținutul și scopul nădejdi.

Nici odată n'a nădejduit om ca acest om!

1. Noi auzim aceasta din cuvântul lui. Ce o nădejde să esprima în locul Ioan 12, 32: „Și eu, când voi fi înălțat de pe pământ, voi trage toți la mine!” Aici să sprijinește Domnul pe cuvântul Tatălui: „Îi voi da mulțimea ca pradă!” Ce o nădejde să descopere la Ioan 10, 16: „Și mai am și alte oi . . . și va fi una turmă și un păstor!” La aceasta nădejde e Domnul autorizat prin făgăduința: „Și eu le voi trezi un *unic* păstor . . . care să-i păstorească!” Cum destăptă nădejdea Învățătorului inimile cele slabe de nădejde ale învățăceilor la Luca 21, 28: „Arădicați capurile voastre, că să apropie rescumpărarea voastră! Aici vezi bine a arădicat și însăși Domnul capul său, un foc zăcea în ochii lui, o întindere trecu prin omul durerilor, care totuși era un om a nădejdei, dupăcum ne-o descoper cuvintele lui. Aceasta nădejde înse să apuca în cuvântul cel sigur a Părintelui său, tocmai așa ca credința, iubirea lui. O credință, mică ca grăunțele de muștar, garantează nădejdea, că din grăunțele nepărut de muștar a împărăției lui Dumnezeu totuși se va face un pom mare, împărțitor de binecuvântare. Așa a crezut și nădejduit Iisus. Oh, dacă și în cuvintele noastre s'ar esprima o așa nădejde a vieții, ca și în zilele noastre să se întărească multe inime fără de credință și nădejde.

2. *Noi cunoaştem aceasta nădejde în lucrarea lui Christos.* Prin aceasta este cuvântul lui încă dovedit ca vrednic de crezut. Dacă El în mărturia sa a mărturisit credinţa şi nădejdea, atunci a şi *dovedit-o* în viaţa şi moartea sa prin fapt. Ar fi uşor, a nădejdui în zile bune. Dară dacă să frânge proptă după proptă, când soarele apune şi să apropie umbrele morţii atunci să cearcă şi nădejdea de-i adevărată. Şi ea trebuie garantată ca credinţa.

Isus a stat aceasta probă a nădejdei sale. E imposibil a înţelege noi calea vieţii şi morţii lui fără a primi, că nădejdea vie l-a întărit şi purtat pre El. Ea era toiaş şi sprijin în mâna călătorului. În oarele cele mai grele l-a ţinut pre El în sus şi a uşurat paşii celui ostenit. Precum o stea luceşte cu mângăiere în noaptea întunecoasă, așa rămase Domnului nădejdea ca cea din urmă şi unica luminare.

Cuvântul lui Christos: „Părintele meu lucrează până acuma...” putem noi cu îndrăzneală astfel circumseria: „Părintele meu nădejduieşte până acuma, şi şi eu nădejduiesc!” Oh, cât de fără de nădejde este omenimea dela căderea în păcat, cât de bancrutată! Inse Dumnezeu n'a depus nădejdea şi nu o depune, şi de ar şovăi şi despera câte odată şi cei mai buni şi mai tari. El e în fapt „Dumnezeul nădejdei!” (Rom. 15, 13.) Aceasta nădejde este temelia lucrului rescumpărării; ea a însufleţit pre Isus. El nădejduieşte în singularitate. Că din un Petru clătinător va fi în sfârşit o stâncă, aceea nădejduieşte El. Aceasta nădejde nu-l lasă a fi ruşinat. Şi El nădejduieşte mai depărte, toate cuprinzând, că lucrarea lui va nimici împărăţia Satanei, că în sfârşit fi va reuşi, a pune o omenime rescumpărată înaintea Tatălui. Astfel devine lucrarea lui Isus o nădejde, care să realizează, şi la sfârşitul vieţii sale readună El toate în acel un cuvânt: „S'a sfârşit!”

Cine măsură, câtă credinţă şi nă-

dejde este concentrată în acest cuvânt mic: Sfârşit!? Ce era oare sfârşit înaintea ochilor oamenilor? Sfârşită era fapta cea urită a vrăjmaşilor, sfârşit triumful celui rău! Adevărul era pironit pe cruce, nedreptatea a învins pe faţă. Dară tocmai aici pe adâncul cel cugetat mai afund a înjosirii să mişcă aripile nădejdi, care şi în moarte rămâne vie, care are o privire toate pătrunzătoare, care cuprinde timpul şi vecinicia. Aceasta nădejde vede şi aude lucruri şi le ţine din lăuntru tare, care mulţimii trecătoare, a vrăjmaşilor fanatici sub cruce le rămân acoperite. „Dumnezeul meu, în tine nădejduiesc!” Că acest lucru puternic a jertfirei de sine nu va fi înzădar, aceea nădejduieşte Domnul. Cu adevărat, nici odată n'a nădejduit vr'un om ca acest om!

3. *Noi urmăm urmelor lui.* Nădejdea adevărată nici de cum nu o are de lucru cu o aşteptare pioasă după o oară fericită a morţii. Aceasta este de sine înţeles cuprins în sine, dară numai aceasta ar fi egoism mizerabil. Noi trebuie şi vrem ca învăţătorul nostru şi cu El să nădejduim, că adevărul totuşi va învinge în sfârşit peste minciună, dreptatea peste nedreptate, lumina peste întunec, viaţa peste moarte. În aceasta luptă mare şi sfântă punem noi plini de nădejde, pentru că cu credinţa voioasă, sulita noastră, aici jertfim noi viaţa, aici ne crucificăm noi înşine şi ne lăsam voioşi a fi crucificaţi!

Aşa nădejde dă lucrului vieţii noastre încurgerea vecinicii, impulsuri, care sunt de sus şi conduc în sus. Ea sileşte pământul sub picioarele noastre şi conleagă poporul lui Dumnezeu într'o unitate închisă. Ce o deosebire între un verme şi un vultur! Şi un verme rămâne, cel ce nu merge cu aceasta nădejde dumnezească calea sa; iar asemenea vulturelui să arădică sufletul plin de nădejde, precând priveşte cele viitoare şi să mângăie şi întăreşte în zilele călătoriei şi în vremurile cercărilor.

Instruarea tinărimii.

(Continuare din Nr. 5.)

Aceasta-i cartea cea mai valoroasă de învățământ. O carte alui Dumnezeu, o *scriptură sfântă*, un document a Duchului sfânt, o descoperire a Părintelui. În masa mea de scris să află o epistolă, care mi foarte prețioasă, un sanctuar, care-l voia pasira toată viața mea. Trăsăturile cele trâmărânde îmi sunt prețioase, cuvintele iubirii scumpe, grăirea casnică — este ultima epistolă a mamei mele, ultima gratulațiune la ziua nașterii, ultimul porumbaș din patrie, scrisă patrusprezece zile înaintea morții ei, fără de presimțire, foarte importantă. Așa este sfânta Scriptură epistola Părintelui ceresc, porumbașul din patria de sus, testamentul și lăsământul Dumnezeului nostru, salutarea iubirii din vecinicie, documentul iubirii milei și îndurării dămnezcești. Și aceste fețe oare să nu fie mai prețioase decât aurul și diamantul?

Scriptura și conține *cea mai bună învățătură*. *Sfântă Scriptură* înseamnă scriptură deosebită, măreață. Precum Himalaia întrece toți munții de pe pământ cu înălțimea, așa întrece Biblia toate altele cărți în măreția învățătorei. Unde este o carte, care ne-ar deslega enigmele, de unde venim noi, unde ne ducem? Unde este o carte, care ne-ar descoperi pre Dumnezeu în ființa, cugetul și planul lui astfel? Unde este o carte, care ne-ar arăta păcatele noastre și rescumpărarea cea măreață prin Christos? Unde este o carte, care ne-ar descoperi aceea, ce să începe dincolo de mormânt și moarte: întunerecul cel înflorator a iadului și locuințele cele luminoase a celor fericiți? Unde este o carte, care mângăie pre cei bolnavi, înveselește pre cei muribunzi? — Numai una, sfânta Scriptură. Ea e soare în tot întunerecul, stea în toată noaptea, lumină pe fiecare cale, pâne și apă în călătoria vieții, putere și stămpărare în valea lacrimilor.

Scriptura este *cartea cea mai bogată de cuprins, cea mai interesantă de învățământ*. Nici o întrebare importantă, la care ea nu ar da respuns. Aici este cea mai bună și mai temeinică *învățătură naturală*, raportul cel mai adânc și mai clar a creării. Cu puține, puternice cuvinte desleagă ea originea tuturor lucrurilor: „La început creă Dumnezeu cerul și pământul.“ Acestea sunt fapte, cari nici-odată nu fură combătute, nu se vor combate nici-odată. Aici este *istoria multilaterală*. Regi, viteji, bărbați, femei, copii pășesc naintea noastră, nu numai în starea lor pe din afară, nu, nainte de toate cu viața lor lăuntrică, acuși atrăgând, acuși dojenind. Aici este temeinica cunoștință de oameni. Omul cel ascuns, sufletul cu toate sentimentele sale să descopere, să cercă și 'i să dă sentința: „Tot capul este bolnav, toată inima moleșită.“ „Cugetul inimei omului este rău din tinărețele lui.“ Aici este *cea mai valoroasă și mai folositoare știință medicinală*, cea mai bună medicină: „*Sângele lui Iisus Christos ne curățește de toate păcatele*.“ „*Prin ranele lui Iisus suntem noi vindecați*.“ Aici este cartea cea mai puternică de mângăiat pentru fii osteniți, bătrîni alui Dumnezeu, a-i face iarăși tînări ca vulturii: „În casa Părintelui meu sunt multe locașuri.“ *Aici este pedagogia cea mai probată*: „Crestei copii vostri în învățatura și în îndreptarea Domnului.“ Există oare vr'o carte mai interesantă de învățământ ca Biblia, un adevărat Lexicon universal plin de înțelepciune cerească! Ei da, că trebuie ochi unși, un cugeti luminat de spirit, lumină de sus, a înțelege aceasta învățătură, a afla aceste grăunțe de aur a științei adevărată. Acest aur ceresc zace ascuns în minele cuvintelor omenești, aceasta apă a vieții o încunjură vasul modului esprimării pământești. „Dumnezeu a vorbit prin oameni.“

Scriptura e o *învățătură creatoare de viață*. Auzit-ați voi vr'odată, că prin cetirea unei carte de geografie s'ar fi pocăit oare-cine? Făcutu-

oare când vr'o schimbare a cugetului prin cetirea unui roman (poveste) încordat? Sau ajuns-a cineva la pace prin studiarea chemiei? Nici odată! Dară aceasta carte despretuiță a făcut din păcătoși împietriți ca de fii gin-gași alui Dumnezeu, pre cerbicoși ca supuși, pre nelegiuți ca temători de Dumnezeu, pre legați ca liberi, pre nefericiți i-a făcut fericiți, pre pier-duți ca aflați.

Un missionar care nu de mult merse acasă a istorisit istoria ajutorului său cel mai bun. El purta pe corpul său cincizeci de tetoviri (cum o fac mulți la oaste, de pun anul și altele în mână), semnele, că a fost omorit cincizeci de oameni. El a fost mai nainte cel mai încumătat și mai temut bandit, trăsătorele îi erau pline de patimă, ochii flăcărând de un foc nedomestic, sălbatic. Și acuma vorbeau trăsăturile lui blând, privirea lui decidere sfântă. Din ucizător s'a făcut un sol a Evan-geliei, din Tigrul setos după sânge un miel a turmei lui Christos. Ce a produs aceasta schimbare bătătoare la ochi? Învățatura sfintei Scripturi, cuvântul lui Dumnezeu Biblia. Aici dovedește lucrarea originea.

Cât de lipsă e, ca aceasta învățatură dumnezească, aceasta carte minunată și făcătoare de minuni de învățământ să fie de timpuriu adusă aproape copiilor. Timoteu era „din copilăria sa” cunoscut cu sfânta scriptură. Sămânța, care să încrede la vreme pământului, înrădăcinează cu atât mai adânc și mai tare. Impresiunile din tânăreță țin mai departe. Urmele, cari în primăvară, când s'a muiat pământul, să calcă în arătură, acelea rămân. Ele să întăresc și stau peste vara întreagă, dacă nu trece plugul preste ele. Impresiunile, cari le primește omul în copilăria sa, când e inima moale ca ceara sigilat, încă rămân acolo. Cât de lipsă e, a face de timpuriu impresii bune spre sâmtul cel moale de copil și a împrăștiu sămânța bună pe sufletul cel gingaș de copil!

Pune de timpuriu, că tu nu știi, cât de lungă va fi ziua vieții tale. Ferice

de tine, când poate copilul mai târziu spune: „Părinții mei mutați acasă, învățătorii mei buni, m'au adus pe calea vieții!” *Pune de timpuriu*, că tu încă nu știi, că oare îmbătrâni-va copilul, și ce liniștitor pentru tine, când dovedește în moarte: „Eu știu, că voi fi fericit. Christos m'a rescumpărat. Eu merg la Mântuitorul meu!”

Frații mei și sorele mele! Grijiți de aceea, ce spuneți copiilor. Aduceți-le învățatură bună. Folosiți cartele cele scurte. Învățați numai cuvântul lui Dumnezeu. Să fie pentru voi și cei vouă încrezuți de grijit sfânta Scriptură cartea principală de învățământ. Dară la aceasta nu uitați ținta cea dreaptă.

(Sfârșitul va urma.)

Deosebirea între sfințirea Sabatului și sărbarea Du- :-: minecei. :-:

În nici o întrebare nu suferim noi așa tare din urmarea părerilor tradițional moștenite ca în întrebarea, în ce ar sta deosebirea între Sabat și Duminecă. Și totuși nu-i vorba în aceasta întrebare de o problemă nedeslegabilă, ci de faptul cel vechiu, că cea mai de aproape să trece cu vederea.

Piedica principală la înțelesul sărbării Duminecii nouetestamentala precum și în contrast cu selavia adventistică de Sabat precum și libertatea trupească și lumească este neînțelegerea deosebirii între înțelesul sfințirii în vechiul și noul testament. Să căutăm mai nainte deosebirea pe scurt.

Înțelesul „sfânt” caracterizează în Biblie deosebirea pentru Dumnezeu, care să cugetă la aceasta ca cel curat, desevarșit. Pentru aceea și este de toate cele sfințite lui Dumnezeu ceva din curățenie alipit.

În vechiul așezământ să alipea aceasta curățenie în înțeles nemijlocit de invențiuni externe, de obiecte, de per-

soane, cari erau consacrate lui Dumnezeu. Era foc sfânt, tămăia sfântă, oleiu sfânt, haine sfinte, apă sfântă, vase sfinte, care erau folosite la serviciul lui Dumnezeu; era o preoție sfântă, o sămânție sfântă, un popor sfânt; erau zile, timpi și ani sfinți; erau locuri sfinte. Inse predicatul „sfânt” nu era la toate acestea alăturat pe baza unei schimbare a eugelui, ci pe baza conlegării ei cu hotăriri dumnezești. Era vorba, ca să folosim cuvintele din epistola către Ebrei (cap. 9, 10), de „sfințenia externă.” Omul trebuia să umble sfânt cu cele sfinte, adică a umbla cu ele punctual după prescrierile dumnezești. Scopul sfințeniei vechitestamentală era, „a fi aflat în toate ordinele și așezămintele lui Dumnezeu fără prihană.” (Luca 1, 6.) Sfinții vechului așezământ o știau, că pe aceasta cale nu să poate afla sfințenia adevărată. Pentru aceea strigau ei după o inimă curată. Ei așteptau rescumpărarea făgăduită. Numai sufletele farizeice credeau a ajunge în împlinirea acestor lucruri externe desevășirea morală și că vor putea să acoperă cu firnisul cel pios a dreptății din fapte lemnul cel putred a edificiului credinții lor. Ei pierdură prin aceea într'ată ori-ce măsură a ochilor pentru sfințenie adevărată, că ei pre cel Sfânt îl urără ca călcător de lege și îl aduseră ca blăstămător pe cruce. Mai lămurit ca prin aceasta nu să putu dovedi falimentul idealului sfințeniei lor.

Noul testament nu cunoaște așa sfințenie, care unui om, unui popor, unui object, unui loc, unui timp i-ar veni nemijlocit. Este că a făcut biserica catolică (nu mai puțin și cea ortodoxă) din instituțiunile așezate alui Christos ac iuni sfinte și sfințitoare; este că a făcut o preoție sfântă; este că și ea cunoaște o sfințenie, care să asumează din unele fapte bune, este că și ea are locuri sfinte cu lucrări de putere minunată, inse toate acestea sunt o copie credincioasă a lucrării umbrei vechitestamentale. Și nici celelalte

biserici nu s'au putut pe deplin desface de acest blăstem, că e singularitatea acestei sfințenie, a exercia spre om mai zis o putere hipnotică (farmecătoare) și a se recomanda lui ca de bun.

Noi Baptistii ne-am desfăcut de tot de toate acestea lucruri. Noi cunoaștem numai una *sfințenie mijlocită prin Christos*, care numai pe persoane să poate transpune, dară în deosebirea către sfințenia vechiului așezământ, il face pre om *activ* și il deosebește *esențial* pentru Dumnezeu, așadar în aceasta pe deplin corespunde el înțelesului cuvântului original, a o înțelege numai din partea lăuntrică. Acestor persoane sfinte sunt toate sfinte, câte pot fi aduse în relațiune cu cuvântul și ordinul lui Dumnezeu și cu Christos.

Localele noastre de adunare nu sunt în sineși mai sfinte ca locuințele noastre. Inse amândouă sunt pentru noi locuri sfinte, dacă întimpinăm pre Dumnezeu în ele, și întrucât de sus prețuim noi casa noastră de rugăciune. Dumineca nu este în sine o mai sfântă zi decât zilele săptămânei, iar dacă noi o sărbătorim într'adevăr, este totuși pentru noi soarele între zile. Toate mijloacele, cari ne aduc mai aproape de Dumnezeu, toate persoanele, cari ne fac pre Christos iubit, toate locurile, unde pășim noi în prezența lui Dumnezeu, sunt sfințite. Dară acest înțeles al sfințeniei nu e nemijlocit. Ea nici nu atârnă de ceremonii sau obligări legale, ci în totdeauna să mijlocește prin comunitatea cu Domnul și prin sfințenia aflândă în inimile fiilor lui Dumnezeu, fără de care nimic vezibil nu să poate sfinți.

În acest înțeles de tot strămutat a sfințeniei zace despărțirea cea aspră între pietatea legală și evangelică. Aici zace și greșul cel mare a adventistilor în privința Sabatului. Îndată ce arădicăm noi iarăși acest înțeles vechiu, desființat a sfințeniei, să întunecă Evangelia și Christos să pune în umbră, și dacă aceasta nu să lasă din partea reprezentanților acestei direcțiune. Pavel a cunoscut aceasta

lămurit, pentru aceea zelul său pentru inimile Galatenilor.

Pe lângă toate cele spuse rămâne și credincioșilor noului așezământ neoprit, a lua pe sine voturi și jertfe. Și adunării îi rămâne dreptul, între graunțele cuvântului lui Dumnezeu și conform Duchului lui Dumnezeu a face pentru lucrările ei comune și pentru umblarea membrilor margine și norme sigure. Înse aceasta trebuie să aibe totdeauna scopul, a lega membri tot mai strîns cu Christos. Nici-odată nu-i iertat a se face din măsura cea sfântă a Bibliei un cot (rif) baptistic; nici-odată nu-i iertat să fie adunarea patul lui Procuste, în care cei scurți să înting și celor lungi să taiă din picioare, ca să se potrivească în el; nici odată nu-i iertat să fie primirea și eschiderea sîta scuturătoare, din care graunțele cele slabe trec și cele putrede mari rămân neobservate, ci o cumpănă, unde greutatea sanctuarului dă valoarea. Nu ni iertat nici-odată să uităm, că numai combinațiunea vieții lăuntrică cu Christos poate aduce sfințenia esențială.

Pe lângă aceasta pozițiune avem noi în cuvântul lui Dumnezeu o sabie cu două tăisuri atât contra legalității cât și contra impulsului libertății trupești, dacă considerăm, că părăsirea adunării, participarea la petreciri lumești, vânarea după câștig pămîntesc în ziua Duminecii nu sunt așa păcătuirii contra ordinului de Sabat — aceasta e vechitestamentală cugetat —, ci contra lui Christos, contra propriului nostru suflet și contra sufletele fraților. Înse noi tot așa am păcătuit contra tot acelea, dacă am voi să zidim din nou idealul cel prin Christos resturnat al sfințeniei cu Adventistii.

Domnul să ne învețe, a umbla pe calea cea dreaptă după El!

Din Wgo.

Descoperirea conștiinței.

Un Columbus este că nu era el, ci numai un „frate laic“ foarte tînăr, simplu a reuniunii evangelică de missiune în Schleswig Holstein.

Sunt deja câțiva ani de atunci, dară întreagă întâmplare stă așa clar naintea ochilor mei, ca și când s'ar fi întâmplat eri. Noi ședeam într'un restaurant în Fl. și cinam, cu fratele laic eram cam cinci bărbați la masă.

Când ne pica mîncarea mai bine, întră o damă. Ea purtă o haină șuerătoare, de mătasă. Expresia feței ei era memorabilă, de multe feluri erau în ea; o amestecătură de încurcătură, energie, inteligență, adăncă neîndesțulare și încă și amarăciune.

„Acuma o să fie interesant“, îmi șopti un neguțător tînăr, care era vecinul meu. El a mîncat și altădată cu ea.

Ea ocupă loc la masa noastră, și acuși să desvoltă o vorbire vioaie. Dama aceea nu era nici de cum sfioasă. Ea ne istorisi, că va ținea pe „Bellevua“ o vorbire încă în aceea seară.

„Atunci vom face noi unul altuia concurență“, zise fratele cel tînăr. „Ach așa... atunci ești D-ta doară Missionar?“

„Da, așa ceva deasemenea baremi!“

Noi auzirăm deci curând, că ea umblă din oraș în oraș, ca să tînă vorbiri liberale. În Fl. nu-i nimic. Dincontra istorisi ea despre triumfurile ei în alte orașe, de exemplu fu ea în Brema foarte sărbată.

„D-voastră veți fi auzit despre vestitul Dr. Kalthof în Brema? Eu avui bucuria, a-l putea cunoaște acolo. El a dovedit de tot lămurit, că Iisus n'a trăit nici odată, ceea ce la mine deja când eram de 18 ani îmi era constat (!) pe calea științii.“ La aceasta făcu ea o așa mișcare cu capul, care tocmai să potrivea acestei exprimare.

„Aceea era cam prea de timpuriu“, observă. unul cu zimbet cam ironic.

„Îngăduiți D-voastră“, începui Missionarul, „ca să spun o întâmplare scurtă?“

Să arată învoirea.

„Cu câțiva ani mai nainte vorbea un Predicător într'un parc în Londra. În mijlocul vorbirii lui strigă în vorbirea lui un Iudeu mic din adunare:

„Acela Iisus, despre care D-ta vorbești, Iohn, n'a trăit nici-odată!”

„Ach, D-ta ești, Mr. Nathan Lewy! — Eu căpătai cu câteva săptămâni mai înainte o socoteală dela D-ta...”

„Acea poate bine fi.”

„Pe aceea stătea: London în 3 Iulie 1899. Ce avea numărul din urmă de însemnat?”

„Dapoi numărul anului.”

„Eu ași voi să știu, cum ai ajuns D-ta tocmai la acest număr?”

Nathan Lewy să păru a nu înțelege, ce ar avea toate aceste de lucru cu predica, și era cam greu atins, că predicătorul în fața adunării întregi a început a vorbi cu el despre lucrurile afacerilor, și răspuse ceva neplăcut: „Dapoi aceea-i de sine înțeles! Acela-i numărul anului, care îl scriem acum, 1899 după nașterea lui Christos!”

„Prostie, nașterea lui Christos!” zise predicătorul, „El n'a trăit nici-odată!”

Ris sunător urmă la aceste cuvinte, și micul Kohn era dispărut.

Dama în haina de mătăasă făcu o față spăriată, și noi abea ne puteam reținea dela ris.

„Dață deci D-ta”, continuă fratele, întorcându-se direct către damă, „călătorești, a întoarce oamenii dela credință, atunci vei fi D-ta gața și probabil și în aceea stare, a da lămuriri mai de aproape, de exemplu și despre aceea, cum să simțeste un necredincios!”

„Dapoi desigur, Domnul meu!”

„Apoi m'ar fi foarte interesant, a ști, cum te simțesti D-ta, de ai d-ta pace pe lângă înțelesul D-tale, că oare nu ești câte odată în îndoială sau doară neliniștită din lăuntru!”

Acuma să păru ea a fi în elementul ei.

„Dară așa liniștită! De tot sigură!” zise ea și făcu mișcări potrivite la aceea.

„Dară omul are o conștiință”, observă tânărul neguțător.

„Ha-ha — conștiință — da, conștiință, aceea e ceva, ce au predicat popii în oameni. Eu baremi n'am avut

nici-odată o conștiință, și dacă ași fi avut una, ar fi de mult moartă!...”

Eu cred, că noi toți stăteam sub impresia, că avem înaintea noastră o ateistă convinsă.

„Bine”, zise Missionarul, noi vom lăsa conștiința afară — dară cum stă cu cunoștința păcatului? Spinoza, care de altcum e un consoț a credinții D-tale, o zis clar, că realitatea păcatului nu să poate tăgădui...”

„Păcat — nu există păcat! Ce omul face, este bine!”

„Atunci ași putea eu îndată face un lucru bun și a te omori pre D-ta”, zise unul.

„Dacă ai face D-ta aceea, nu ai putea altcum, și atunci n'ai putea de acolo. Acea e deja de mult dovedit prin știință, că a face crime trebuie o căpățină deosebită...”

„Acuma am ajuns noi la acela punct”, o întrerupsese tânărul frate laic și să uită la ea cu o privire străpuzătoare. „Niște spirite liberaliste sunt aceea, ce sunt ei, din principiu și tendență (scop). Nu-i iertat să existe Dumnezeu, care pedepsește păcatul, că atunci nu li iertat lor a păcătui, și aceea voiesc ei. Judecată și iad nu există, și pentru aceea putem trăi după plac. Cel mai frumos ar fi pentru servii păcatului (și în Europa și în America), dacă păcatul nu ar fi păcat, că atunci s'ar putea păcătui, cât de mult ar voi...”

El voia să spună mai mult. Înse dama din Viena era gâlfăzită și-i aruncă o privire turbată.

„Știi D-ta, Domnul meu, eu nu am venit aici, ca să disputez, ci, ca să cînez.”

„Ach, scusați-mă, dară D-ta însăși ai început, ca să ne jăfuiesti credința; afară de aceea am gândit eu, că ți-ar face o bucurie, a apăra părerea D-tale. Iară eu sunt îndatorat înaintea aceluia Dumnezeu, la care eu servesc, a-ți spune D-tale, că trebuie să dai sama în vecinicie pentru toate, ce ai făcut aici, mai ales pentru toate acele suflete, acărora credință ai jăfuit-o. Există un iad!”

Acuma aruncă ea furculița și cuțitul așa de neblând, că era de tot contra tonului celui bun, sări din loc și fugi spre odaia mai de aproape, în turburare înfricoșată strigând și ținându-se de cap: „Taci D-ta, — taci D-ta despre iad — taci D-ta despre păcat!”

„Dapoi rogu-te, ce îți lipsește?”

„Eu sunt nervoasă — lasă-mă în pace — eu sunt nervoasă — sunt nervoasă!”

Ea stătea în cealaltă odăiă proptită într'un unghiu de părete și tremura în corpul întreg ca frunza de plop.

Unii rideau; iar fratele zise în serioșitate sfântă: „D-ta ai o conștiință!”

Din Wgo.

DIN FĂURIE.

Oamenii zic, că Baptistii ar fi foarte critici. A ceea-i așa, noi suntem foarte critici, chiar și față cu Biblia suntem noi foarte critici. Noi nu ne îndestulăm, a vedea oamenii, ca și când ar fi arbori, sau că am auzi tunând din depărtare, ci noi nesocotim toată autoritatea omenească și ne sprijinim singur pe cuvânt. Și pentru că facem noi aceasta, îl privim așa de aspru, după cum numai o putem. Unele locuri a cuvântului lui Dumnezeu le-au cercat deja de o sută de ori și mai mult părinții nostri în modul cel mai critic, și noi, copiii lor, încă nu am gătat cu aceea.

Că dac' n'ar fi stat Baptistii așa de critic către Scriptură, atunci n'ar exista nici până astăzi vre o comunitate Baptistă. Noi am sta încă și astăzi în amurgul cel universal a renașterii prin botezul copiilor, biserica sobornică și mărirea preoțească și am gândi, că toate acestea ar sta în Biblie. Dară aceea nu stă în Biblie. Noi am cercat prea punctual, decât ca să ne lăsăm conduși în aceste rătăcirii vechi! Noi am cercat și textul

original, în modul cel mai critic și nu am lăsat până astăzi să lipsească, a cerea în toate comentarele și mijloacele ajutătoare, cum sunt sigure locuri sau cuvinte în Biblie de înțeles. Aceasta poziție critică către Biblie ne-a adus noua nespūsă binecuvântare, că noi am făcut-o totdeauna în respect sfânt de onoare. Dară ea ne-a făcut pre noi în convingerea, că stăm în fapt pe temeiu biblic, atât de tari, că nici o protestare a contrariilor nostri nu-i în stare, a ne elăti dela păreriile noastre temeliale. Noi credem mai mult, că pentru creștinătatea de astăzi ar fi mult mai bine, dacă Evangelistii sau frații, Învățătorii sau Preoții, în loc a defăima, și-ar lua odată oste-neala, a cerea cu toată serioșitate, ce propriuzis Scriptura, și încă Scriptura, desfăcută de tradițiunile vechi și păreriile fraților onorabili, spune. Îuse cu durere, că să află între cei amintiți așa mulți, cari până astăzi nu și-au încrezut lor, a înțelege singuri Scriptura, și cari și acuma bolborosesc cu credințioșie aceea, ce au auzit dela alții. Ei sunt atât de atâr-nători dela oameni, conzillii și hotăriri, că ajung afară de sine, dacă aud despre noi, că o îndrăznim, a ne forma nouă însine o părere despre Scriptură.

Noi voim îndată a și adăugi, că noi nici pentru viitor nu suntem gândiți a o face altcum. Noi vom privi totdeauna așa aspru, cum numai vom putea, în nedejde, că Domnul nouă în acest mod ne va descoperi mai multe adâncuri a cuvântului să.

Iar de altă parte nu voim noi să încetăm, a afirma, că poziția noastră către Scriptură e aceea a copiilor. Noi ne așezăm simplu, copilărește și cu umilință sub întregul cuvânt descoperit alui Dumnezeu. Nouă ni s'ar părea ca o profanare a sanctuarului, dacă am voi să ne încercăm a esplica și a ne ocoși pe lângă ea. Dacă s'ar afla vreunul între șirele noastre, care nu mai stă pe lângă întregul cuvânt alui Dumnezeu, atunci nu mult ar trece și noi toți am tăiat măsură între el și noi.

Noi am ruga pe frații din alte țări, să binevoiască a lua aceasta declarare la cunoștință. De altcum ar trebui să-i însemnăm pre aceia ca calumniiatori, cari ar căuta să lătească și mai departe povestea, că unii, sau cum o spun mulți, mulțimea predicătorilor Baptisti ar fi liberali. Aceasta nu corespunde adevărului. Noi stăm cu amândouă picioarele pe temelii cel vecinic a mântuirii și nici n'am gândit la aceea, a adăugat ceva, nici a delătura ceva la căvântul vieții. Noi și conlucrătorilor noștri am spus-o nu numai odată, ci de multe ori, că noi numai așa conlucrători dorim, cari stau pe întregul cuvânt descoperit alui Dumnezeu, și până astăzi nici unul nu s'a ivit (afară de cei fugiți cu lumea), care prin așa stare oarecumva s'ar fi simțit apăsător sau păgubit. Dacă am începe noi, a subgropa cuvântul lui Dumnezeu, atunci ar fi bătut pentru comunitatea noastră ciasul morții, și aceea cu dreptul!

* * *

O leacă a păcătuii trebuie totuși să fie așa de frumos! E numai o desfățare nevinovată! Creștinatatea pretinde totuși prea multă abdicare și lipsire! Credincioșii tipăresc totdeauna la cele mai mici lucruri îndată pre Satana pe părete! Ei nu pricep nimic de acolo.

Pe lângă aceasta și este pentru toate iertare. Trebuie numai mărturisit și suntem de toate liberi. Să aude și din fiecare predică, că, dacă păcatul nostru ar fi roșu ca carmeșinul, să devie totuși alb ca neaua.

Da, așa o șoptește Satana multor creștini tănări și și la mulți bătrâni în ureche. Dară el e un amăgitor, și toți, cari îl ascultă, sunt amăgiți. Un singur paș greșit îi poate face nefericiți pentru întreaga lor viață și poate trage pre toți următorii lor în compatimire! Și asta să fie încă „nevinovat?”

Oare să fie fost aceea în fapt dulce, când fiul cel pierdut era din nou o bucată cufundat și ceva mai adânc

în nomol; că iarăși s'au întors o cățiva oameni cu dispreț dela el? Sau este aceea dulce, dacă după aceea umblăm cu ciasurile îndelungate încoace și încolo în desperare și veremele, care nu moare, își face lucrul său rozător? Sau e aceea ceva dulce, când să pare, ca și când ne-ar privi toți frații cu ochi deosebiți, care zic: ce pagubă pentru tine!? Sau e doară aceea ceva dulce, când după ani îndelungați nu suntem în stare, a mostra pre cineva, care făcu tot acela paș greșit? (S'a fi îmbătat, ce cu durere, că să află ici-colea câte unul, care numa să nu-l vază oarecare om, la Dumnezeu nu cugetă, că îl cunoaște de departe, atunci el își împlinește toate poftetele inimii sale. Așa unii nu au drept, a se numi fii, dară nici servi ai lui Dumnezeu, ci ei sunt servi ai oamenilor, că de ei să tem și sclavi ai Diavolului, că alui voie o fac.) Sau este aceea așa ceva dulce, când nu te mai poți ruga cu dulceață din inimă? (Mulți nici nu să roagă de fel; și aceea numai de acolo poate veni, că Diavolul le închide gura.) Oare n'ar trebui, ca aici să plecăm capul de rușine mai mult ca celalalt?

Nu, nu, nu zace nimic dulce în păcat. Fiecare păcat lasă în urma sa un gust amar. Iar noi voim să gustăm viața noastră, nu cum o gustă lumea, ci în libertatea fiilor lui Dumnezeu, atât aici în Europa, cât și pe cealaltă parte de pământ. Că și dacă au țările domnitorii lor deosebiți, și au legile lor deosebite, unde dacă oarecare o făcut în Europa o destul de mare lotrie, fuge la America și-i om de omenie, nime nu-l mai caută, dară la Dumnezeu nu-i așa, El e un singur domnitor atât peste Europa întreagă, cât și peste America întreagă, și peste lumea întreagă. La acest Domnitor numai una lege există, care are valoare pentru toți oamenii, și de acest Rege nu poate nimene nici să fugă, nici a se ascunde, și deoarece El are ochi ca para focului, nu are nici o lipsă de detectivi, totuși găsește și pre lotrii cei mai isteți (cetește

Psalm 139 cu băgare de samă) și mai violenți. Da, Dumnezeu este în tot locul și știe toate bine. Pentru aceea să nu ascultăm de Satana, ci să i-o aruncăm liber și cât de grosolan în față, că-i un mincinos și să ne predăm cu atât mai mult urmării Domnului Iisus!

După Wge.

MISSIUNE.

* **Botez în Ardeal, comuna Magyarömonostor.** Cu ajutorul Domnului am avut mare bucurie în Maiu 17-lea n., când 31 de suflete au pus mărturisire despre credința lor în Domnul Iisus. Actul botezului s'a îndeplinit prin fr. I. Țirban. casa de adunare nu putea cuprinde mulțimea poporului între care a venit și un preot gr. ort. cam pela ameazăzi, când învățătura de dimineața a fost sfârșită și frații bătrini erau în casă cu prietini mărturisii, în aceea vreme a venit preotul și a cerut un scaun dela oamenii săi. Care aducându-l s'a suit pe el și a început a zice: Ascultați, să vă mărturisesc despre taina botezului; începând a ceti dela Luca 10, 30.—36. Iar poporul zise după ce el cetise aceste cuvinte: Acuma ți-ai tăiat creanga de sub picioare, dă-te jos de pe scaun! Într'acelea sfârșind frații întrebările au ieșit la apă, și preotul a rămas și zise, de ce fugiți de cuvântul lui Dumnezeu? La care l-au rugat frații, să vie și el la apă, și a și mers, unde s'a adunat o mulțime de popor, ca la 2000 de oameni, între care au fost și 2 preoți, și domnii pretore, notar, învățători și alții, și au stat cu toți până s'a sfârșit botezul.

Cei botezați au fost din următoarele locuri: 6 din M.-Gyerömonostor, 1 din M.-Gorbo, 4 din Călățele, 6 din Margan, 1 din Ciula, 4 din K.-Szt.-Király, 6 din Aranyosvágás, 2 din Finci și 1 din Panic. Și am avut mare bucurie, la care au luat parte și coriștii dela Măcău, de care s'a bucurat mult

poporul, văzând că așa frumos dau cântările în cetere și trîmbețe în chor.

După acestea a fost punerea mânelor și împărțirea cinei între frați prin fr. Țirban.

Dee Domnul binecuvântarea sa preste plantele cele fragede, ca să nu le strice înriurirea vremei de acum.

Trimes prin Marcu Vonuțu.

* **Botez în Tinód.** Iubiților noștri Frați! Venim a vă raporta despre o zi de bucurie din Dumineca de 8 Iunie n., cu 56 suflete, cari s'au botezat în numele Domnului Iisus Christos, prin fr. I. Țirban. Iar împărțirea cinei a fost prin fr. M. Vicaș. La care ne-a foarte veselit inimile poporul care ne-a cercetat, și ne-a urmat mai din multe comune, fiind așa de mulți, că mergând noi câțiva frați din comunele Beznea, Barodu, Bertinu, Dobărcinești, Luncoșoara, Ușeu, Căcuciu și Groși. Mergând din Groși cu toți la olaltă cu fr. Țirban, atâta popor ne-a urmat, încât tot drumul era cuprins dela Groși până la Tinoud. Iar când am ajuns în Tinoud încă ne-a întinpinat un mare număr de popor însoțindu-ne până la locul dorit; unde ajungând cu toți cam 1000 de suflete au privit lucrul Domnului.

Noi rugăm pre înduratul Dumnezeu, să dea că aceste plante de curând plantate în grădina sa; să crească spre a lui cinste și mărire; și ca să-i aducă mult fruct. Eu vă doresc, ca înduratul Dumnezeu să vă binecuvînteze cu darul Duchului sfânt pretotindenea și să vă facă fericiți întru împărăția sa cea cerească. Vă salut pre toți în numele Domnului Iisus.

Nicolae Vereș.

* **Botez în Balincz, com. Caraș sev.** Prin Charul Domnului Iisus am putut în ziua înălțării Domnului (5 iun. n.) săvârși un lucru îmbucurător. În aceea zi s'a putut vedea, cum lucrează Dumnezeu lucrurile sale între cei mântuiți dintre păgâni. S'au botezat în apa dela Balincz 14 suflete din diferite comune, care mai nainte au depus o frumoasă mărturisire înaintea mai multor mar-

tori, că ei au fost morți și niște păcătoși mari, dară au aflat mântuire în moartea lui Iisus și spalare în sângele cel curs pe cruce, făgăduind totodată, că după cum au trăit păcatului, așa acuma vor muri lui, dar vor trăi lui Dumnezeu prin Iisus Christos. Ba, și mai mult e dorința noastră: Dee Dumnezeu, ca de asemenea martorii să fie plin pământul.

După amiazăzi ne-am dus cu 5 trăsurii din Bara la Balinez, unde tocmai în aceea zi era târg mare, care înțată ce au înțeles oamenii, că ce are să fie la apă, nu știu care și câți au rămas la târg, care să nu vină la apă. Dară nu-i vorba, că între cei mulți era și nesfinția sa, d-l preot din partea locului împreună cu 3 jandarmi și au început a-și bate pieptul — sârmanii, oare nu-i doare și acuma încă? — cu pumnii și a striga: Unde-i președintele? Îndată ce fr. G. Vârșandan s'a declarat, că el e premergătorul, a început nesfinția sa a striga: jos cu el, că a venit să ne tulbure poporul, să ne spurce legea. Iar d-ni jandarmi au început a cerceta pre fr. V. despre îngăduința dela d-l protopretorele. Iar fratele cu dreptul, că a avut îngăduință, dară nu dela protopretorele. Așadară ca să se împlinescă Scriptura, că veți sta înaintea autorităților pentru numele meu, l-au și luat jandarmii între ei și l-au dus la judecătorie unde fr. a dat multă dovadă despre Iisus și despre noi. Iar eu subscrisul am mers cu un alt jandarm la Casină, la d-l protopretore, căci el era acolo și m'am prezentat înaintea lui după cuviință, și am cerut îngăduința, spre a ne lăsa să botezăm pe cei ce cred. Iar protopretorele mergând cu mine împreună spre apă și văzând atâta mulțime în apă și pe amândoi țărmi s'a mirat și s'a înspăimântat zicând către mine: O ce lucru ați făcut! Voi ați pus în mișcare un târg întreg! Și de sigur are să se întâmple ceva scandal între oameni, că sunt prea mulți la olaltă. Iar eu am zis, că nici o temere să nu fie de așa mulțime, că toți au

venit să vadă lucrul lui Dumnezeu, pre care nu l-au văzut nici odată; și fiți sigur, d-le protopretore, zisei eu, că nimic nu se va întâmpla, ci numai pace și liniște. Iar protopretorele zise: Eu vă las să botezați, dară nu aici lângă pod, ci mergeți ceva mai departe de sat, ca să nu-mi tulburați toată comuna cu acest lucru. Dară așa se vă duceți, pe ascuns, ca poporul să nu vină după voi. Așadară învoindu-mă cu protopretorele, ca unde să ținem botezul ne-am dus cu jandarmii acolo, unde era fr. V. și l-am aflat predicând celor din launtru Evangelia împărăției lui Dumnezeu. Și spunând noi despre înțelegerea cu protopretorele ne-au liberat și ne-am dus acolo, unde era poporul, care ne tot aștepta vorbind de rău pre d-nu popa, care a împiedecat lucrul. Și auzind poporul, că noi plecăm de aici, ne-a cercat că unde mergem? Eu spusei, că mergem mai spre pădure, ca se botezăm. Atunci să fiți văzut cum alerga poporul înaintea noastră, și acolo găsind pre unii desculți în apă arătându-ne apă, că unde ar fi bună de botezat, iar alții așezându-se în șir pe amândoi țărmi ai apei așteptau să vadă lucrul cel sfânt. Iar partea cea mai inteligentă a comunei, precum neguțătorii cu soțiile lor, jandarmii cu o câțiva ofițeri și mai mulți bărbați de oficiu veniau și ei încet la început sfiindu-se, iar când lucrul lui Dumnezeu s'a început, au rămas toți uimiți și în tăcerela o mică vorbire ce s'a ținut de subscrisul dela Mateiu 28, arătând, cât de lipsă este a merge și a predica Evangelia. Și iarăși după ce a crezut cineva nesmintit trebuie să se boteze. Dară numai aceia, cari au fructul pocăinței, iar pre sugătorii fără de știință, pre beți și înjurători nimene nici odată n'a îndrăznit a-i boteza — cu botezul adevărat — așa nici noi n'om boteza astăzi decât numai pre cei ce cred în aceasta sf. Evangelie. Iar după ce fr. botezător cu cei de botezat au fost îmbrăcați, au pașit lângă apă, unde li s'a arătat

datorința lor și fură întrebați, că prin cine au fost ei îndemnați a păși la acest sf. botez? Ei au mărturisit, că numai cuvântul lui Dumnezeu și alor sămți și credința lor i-a îndemnat. Atunci a pășit fr. V. cu fr. Moise Negheș de mână și ceilalți după ei în apă și a început a-i boteza. Iar după ce a botezat pre fr. Negheș și l-a ridicat din apă, ridică acest barbat mânele în sus spre cer mulțămind lui Dumnezeu pentru ceea ce a făcut cu el. Adică acest om e frunța și însemnat în sat. Iar după ce s'au botezat toți au ieșit din apă plini de bucurie. Iar poporul mișcat fiind de acest lucru, a început a mări pre Dumnezeu. Iar după botez s'a făcut punerea mânelor și împărțirea cinei pe iarba verde, care încă i-a pus în mișcare pre oameni mărturisind mai mulți, că asta-i calea mântuirii. Dară până noi am botezat și d-l popa a făcut un lucru: El să sui în biserică și începu a trage clopotele în dungă, strigând pe popor că arde ceva în comună, voind să-i smulgă dela apă, dară poporul văzând că 's minciuni, și-au căutat de treabă. Iar popa s'a ostenit în zădar. Dară înzădas tot nu i-a fi osteneala, că Dumnezeu i-a respălți după faptele lui, și ceea ce a sămănat, va și secera.

Cei botezați au fost din următoarele comune: Din Bara 9, din Șiștaroveț 1, din Vidma 1, din Mistia 1, din Fișez 1, din Fadamac 1. Dec Domnul, ca noile plante să aducă rod îmbelșugat spre cinstea D-nului Iisus, căruia fie laudă și mărire Amin. Times de Tansaie Pasou Parăoz.

* **Deschidere de adunare în Atyás**, com. Bihor. Cu ajutorul bunului Dumnezeu am avut deschidere de adunare la Ateș, la care au luat parte mai mulți frați, și am avut mare bucurie, fiind acolo și chorul de trîmbețe din Tulca și dela Feketebátor. Adunare a fost astădată prea mică și au fost mulți pe afară în ocolul adunării. Cuvântul lui Dumnezeu a fost vestit prin fr. Cornea și fr. Florian, precum și prin fr. Vicaș.

Iar după ameazăi a fost serbarea *botezului*, la care încă am mers la apă petrecuți fiind de muzicanți, unde s'au botezat în moartea Domnului Iisus 17 suflete, care și-au spălat vestmintele în sângele Mielului. Actul botezului s'a îndeplinit prin fr. Cornea și Florian.

Cei inoți au fost dela Atyás 6, dela Kresztor 6, dela Marezinâza 2, dela Szakál 1, și dela Magyarhomorog 1. Dec Domnul Iisus binecuvântare prest plantele lui cele nouă, și ca mai mult să afle char în ochii lui.

Trimes de Pasou Sechel Tulka.

* **Consacrare de orgoană în Kürtös**. Domnul prin nemărginita sa milă ne-a ajutat pre noi, fiii săi cei slabi. că în adunarea noastră frumoasă și largă, care am zidit-o în anul trecut, am putut așeza o orgoană frumoasă, puternică cu 10 registre și pedale spre mărirea sfântului său Nume. Predarea festivă a acestei organe la scopul destinației ei s'a întâmplat Duminecă în iunie 8 n. după serviciul de dimineața a ținut fr. Erdős o vorbire scurtă ocașională după care a fost orgoana prin rugăciunea fierbinte a mai multor frați recomandată Domnului cerului.

Dec Domnul, ca cât de curând să sune încă în multe adunări orgoanele și tot felul de instrumente, că glasurile cele plăcute să scuture încă multe suflete ce să afle în somnul păcatului, ca astfel să fie sfântul său Nume pe pământ ca și în cer onorat.

Orgoana ne-a vindut-o fr. Berleth dela o fabrică din Budapesta.

Trimes de Erdős Imre.

* **Deschidere de adunare în Alcsil**. Prin grația bunului Dumnezeu a fost îngăduit fraților din Cilul-de-jos a preda capela cea frumoasă destinației ei în ziua de Înălțarea Domnului (5 iunie n.). La aceasta serbare au venit mulți frați din lături ca să se bucure cu cei ce să bucură, și să iee parte în mulțămita lor către Dumnezeu. La aceasta festivitate, — după făgăduință, — au luat parte și muzicanții din Kőrösbökény, cari au ajutat

la împodobirea festivității. Și aici, ca și în alt loc în așa vreme, s'a dovedit casa cea de altcum prea mare, ca prea mică și erau mulți siliți a sta afară. Inse gândim, că din partea trupului era mai bine afară, că acolo și dacă pripea soarele, totuși mai adia și puținel aer bun, dară cei ce au petrecut în lăuntru, în indesala cea mare, erau ca într'un căzan înfierbântat; iar dacă și aici să plâng oamenii și nu le place căldura cea mare, cum le va fi odată în iad celor ce nu au nici gând, a se întoarce către milostivul Dumnezeu cu pocăință? Ciasurile numai iute au trecut, multe cuvinte bune s'au sămănat, deci e întrebarea, oare ajuns-am noi mai aproape scopului nostru vecinic? Frații au fost cu multă prietenie către cei streini, sorele au fost ca niște Marte sirguincioase. A noastră dorință este, ca Domnul să le resplătească toată osteneala cu bogăția ce nu pierе.

Vrednic de amintit e, că domnia din loc a dat din locul grădinei sale pentru adunare, și și lemne și alt ajutor la facerea acestei case. Domnul cerului îi resplătească.

Oh Doamne, zidește Tu casa Ta și în Cil din pietre vii, ca să devină cea din urmă cu mult mai glorioasă, ca cea de acuma.

De aici despărțindu-ne au mers muzicanții prin Almăș, unde oprindu-se la adunare încă au raportat o câteva cântări spirituale și încă s'au mai ajuns 4 frați la vestirea cuvântului vieții. De Domnul, ca astfel de festivități să ne fie noua ca niște monumente adevărate, de care aducandu-ne aminte, să avem totdeauna cauză a mulțămii. Un participant.

* **Bucurie în Felménes, com. Arad.** Prin bunătatea lui Dumnezeu a fost fraților din Felménes îngăduit a se bucura a doua zi de Rusalii (16 iunie n.), că ei aveau o dorință mare, că frații butinceni să-i cerceteze cu muzica. Noi ne și făgăduirăm, că dacă ne va fi Domnul întru ajutor și nu ne va fi ceva în cale, să poate că vom merge. Nici noi n'am socotit încă, când ne-

am făgăduit, că vom avea așa bucurie mare. După făgăduință la puțin zile veni la noi fr. Lajos Vilmos, conducătorul chorului de muzică din Curtacher, cu care ne-am vorbit, că ar fi bine, dacă și ei ar veni acolo pe ziua amintită. El să făgădui, că dacă numai va putea cumva mijloci, și ei vin. Așa și fu. Noi butincenii am plecat Luni dimineța cu trăsurile peste munți și văi la Felménes, iar frații din Kurtaker-Tornova (ei sunt din două sate învecinate și uniți în una bandă), încă veniră acolo. Frații erau surprinși. Ei abea îndrăzneau a aștepta pre butinceni, iar la ceilalții nici nu gândeau că vor veni. Astfel fu bucuria lor cu atât mai mare. Cuvântul lui Dumnezeu putu fi vestit către o mulțime de oameni, pre cari de altcum nu i-am fi ajuns cu ușor. Iubirea fraților, cari au venit la olaltă din mai multe locuri, să putu întări. Lucrul de evangelizare muzicală încă putu să fie mișcat înainte între muzicanți. Bucuria ce o avură frații din loc, ziseră ei, că nu ar da-o pentru mult. Noi am lucrat la olaltă în iubire și cu o armonie, ce nici noi nu gândeam, că o vom avea. Noi am și putut învăța unii dela alții. Ba, acela și era scopul convenirii noastre, nu a ne arăta, nu a lucra pe întrecutelea, ci a ne întări împrumut unul pre altul pe acest teritor atât de necultivat și de unii neprețuit. Ciasurile au trecut iute și noi ne-am despărțit cu aceea dorință, ca înduratul Dumnezeu să ne mai dea așa ocaziuni frumoase spre învățatură și întărire.

Dee Domnul bogata sa binecuvântare și preste poporul său din Felménes, ca să se întărească și să devie ca un oliv sănătos și roditor spre mărirea gloriosului său Nume.

Astfel de convenire a muzicanților ar fi foarte bună și folositoare spre a se îmbărbăta unii pre alții și a învăța unii cu alții și unii dela alții, care o și recomandăm fraților nostri muzicanți, ba încă îi și rugăm, că dacă o află și ei de bine, adecă cei ce sunt mai din departe, să facă

aceasta dorință a lor de cunoscut prin o scrisoare la fr. Berbecar în Kőrösökény, precum și locul unde ar fi de dorit ca să ne întâlnim cât de mulți la olaltă.

Toate acestea dorește din inimă unul dintre muzicanți.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă în 6 Iulie.

27. Cum fu copilul Moisi mântuit de moarte.

II. Moisi 1, 22—2, 10.

Cuvânt de aur: „Cine va primi pre un prunc ca acesta în numele meu, primește pre mine.” Mateiu 18, 5.

Lecciónile noastre din urmă ne-au arătat, cum călători Iacob cu familia sa în Egipt și s'a așezat în Goșen. Deci până trăia Iosef și amintirea lui în țară, le mergea fiilor lui Israil foarte bine. Ei să înmulțeau, să lăteau și erau mulți. (Cap. 1, 7.) Dară după ce trecură câteva sute de ani, era în Egipt o schimbare a treburilor spre nefavoarea lor. Casa cea ce stătea ca domnitoare fu resturnată, și ajunse la cârmă o dinastie, care nu știa nimic despre Iosef și binefacerea ce o căpătă țara prin el. Înse stăpânirea vedea, cât de tare să lătea neamul cel strein, și Faraon să temu că fiii lui Israil în cazul de bătălie se vor da către vrăjmași și ar putea deveni pentru egipteni foarte primejdioși. Așadară să gândea el la aceea, cum ar putea împiedeca lățirea lor. El începu cu aceea, a slăbi poporul prin lucrarea grea. Au început a zidi edificii puternice, și fiii lui Israil trebuiau să facă cărămida și să lucre greu sub supravegheare aspră. (Cap. 1, 12.) În sfârșit porunci el, ca toți copiii, cari se vor naște, să fie aruncați în apă. Aceasta era o poruncă înfricoșat de tirană, dară ea servi la aceea, că viitorul eliberator a poporului (Moisi) să fie crescut în curtea și palatul lui Faraon.

Noi vedem aici: 1. Moisi espus în apă. (Cap. 1, 22—2, 4.) 2. Moisi să scoate din apă. (v. 5—10.)

Întrebări: 1. Unde să mutară fiii lui Israil în Egipt? 2. Cum le merse lor în mulți ani? 3. Prin ce să schimbă soartea lor? 4. Cum fură ei tractați de Faraonii cei noui? 5. Care urmare avu acest mod de apăsare? 6. Care poruncă înfloritoare fu apoi dată? 7. Când să născu în aceasta vreme un copil foarte frumos? 8. Câtă vreme ascunse mama copilul ei? 9. Ce făcu ea, când nu-l mai putu ascunde? 10. Cine află copilul și-l luă ca de copilul ei? 11. Cine îl căpătă deci în îngrijire? 12. Cum numi ficia lui Faraon pre acest copil?

Duminecă în 13 Iulie.

28. Cum fu Moisi pregătit pentru lucrarea sa.

II. Moisi 2, 11—25.

Cuvânt de aur: „Fericiti sunt cei blânzi, că ei vor moșteni pământul.” Mateiu 5, 5.

Moisi căpătă în curtea lui Faraon școlarea unui egiptean fruntaș. Aceasta îl făcu pre el cunoscut cu mistierile științei naturală, cu matematica, cu astronomia și artistica de resbel, cu literatura și limba. Amândouă, creșterea mamei și a scolei, le putu el mai târziu foarte bine folosi. Dumnezeu văzu mai nainte, că la conducerea unui popor puternic atât un caracter tare, neînduplicabil este de lipsă, precum și pricepere și știință. Totuși nu era aceasta creștere și cultură de ajuns. Dumnezeu trebuia încă deosebit să apuce, și Moisi trebuia încă în școala lui Dumnezeu, în școala vieții și a pățaniei foarte temeinic să învețe, să desvețe și să transvețe, până era destoinic, a duce la îndeplinire problema cea Dumnezească.

Noi vedem aici: 1. Lucrarea lui Moisi în zeloșia trupească. (v. 11—14.) 2. Fuga lui Moisi în pustiul cel mare, liniștit. (v. 15—25.)

Întrebări: 1. Unde duse mama lui Moisi pre copil, când s'a sfârșit vremea ei de doică? 2. Ce trebuia deci să facă Moisi în curtea lui Faraon? 3. Către care popor să ținu el însă în inima lui? 4. În ce dovedi el, că iubea pre poporul său din inimă? 5. Dară cum au înțeles lucrul lui? 6. Ce îi spuneau lui, când voia să impece o ceartă între frații lui? 7. Deci cine mai nuzi despre acest omor? 8. La

ce îl cumpeni aceasta pre Moisi? 9. Ce deveni deci Moisi pe peninsula Sinai? 10. Cum îi merse într'aceea poporului în Egipt? 11. Cine să îndură de poporul cel chinuit?

Duminecă în 20 Iulie.

29. Cum fu Moisi chemat, a scăpa pre Israil.

II. Moisi 3, 1—14.

Cuvânt de aur: „Fericiți sunt cei curați cu inima, că ei vor vedea pre Dumnezeu.” Mateiu 5, 8.

După ce Moisi în pustiu pe lângă turmele de oi de toate feiturile din Egipt s'a desvâțat, și a învățat multe lecțiuni nouă, era pentru Dumnezeu ajuns timpul, a preda lui problema cea mare, ca să fie eliberatorul poporului său din servitute. La aceea nici n'a mai fi cugetat Moisi. Frica și rușinea trebuie să-l fie oprit pre el, a se mai arăta odată Egiptului. Dară Dumnezeu merge totdeauna căile sale deosebite, foarte minunate:

„Cea ce El hotărăște
Și ce vrea să facă,
Acea împlinește
Spre scop și-a lui țintă.”

Noi vedem aici: 1. Descoperirea dumnezească. (v. 1—8.) 2. Însărcinarea dumnezească. (v. 9—14.)

Întrebări: 1. Unde păzea Moisi într'o zi oile? 2. Care aparentă observă el aici? 3. Ce voia el deci să facă? 4. Cine 'i strigă din rug? 5. Ce să facă el mai nainte? 6. Ce 'i spusu Dumnezeu în privința poporului său? 7. Ce voia deci să facă Dumnezeu cu acest popor? 8. Cine să ducă la îndeplinire eliberarea? 9. Ce spusu Moisi la aceasta? 10. Care făgăduință îi dă lui Domnul? 11. Cu care nume să numește Dumnezeu pre sine aici?

Duminecă în 27 Iulie.

30. Dorința lui Moisi să respinge.

II. Moisi 5, 1—14.

Cuvânt de aur: „Fericiți sunt cei ce plâng, că ei se vor mângăia.” Mateiu 5, 4.

Moisi s'a apărat foarte, a fi trimisul lui Dumnezeu spre eliberarea poporului său. Toate cauzele ce-i erau cu putință le aducea el nainte, ca să esplice bunului Dumnezeu, că el nu

ar fi bărbatul potrivit. Ce prostie! Ca și când n'ar ști Domnul aceasta mai bine ca noi. În sfârșit observă Moisi, că Domnul să mânie pe apărarea lui. Acuma îngădui el și ascultă. Pe cale spre Egipt îi spusu Domnul, ce o poziție grea va avea el contra lui Faraon, și apoi îi trimese el pre Aaron spre întimpinare, ca ei amândoi să elibereze în numele lui Dumnezeu pre Israil din robie. Întia lor problemă era deci, a da la popor în știut, despre planul lor, ca să vază, cum se va arăta la aceea. Aceasta s'a întâmplat într'o adunare a bătrînilor fiilor lui Israil. Moisi și Aaron aflară la aceasta înțeles și credință. Ei recunoscără la aceasta planul cel plin de milă alui Dumnezeu și să închinară la aceasta.

Noi vedem aici: 1. Pretensiunea lui Moisi către Faraon. (v. 1—5.) 2. Răspunsul lui Faraon către popor. (v. 6—14.)

Întrebări: 1. Cum să arată Moisi către chemarea lui Dumnezeu, a scăpa pre Israil? 2. Pre cine-i făgădui lui Domnul a-l trimete spre ajutorul lui? 3. La cine merseră deci cei doi bărbați? 4. Ce pretinsoră ei dela Faraon? 5. Cum argumentau ei pretinderea lor? 6. Cum response Faraon? 7. Ce spusu el despre Dumnezeu? 8. Cum să arată el acuma către popor? 9. Ce scop avea el cu aceea? 10. Contra la cine să luptă el în acest mod? 11. Care învățătură ne de nouă aceasta lecțiune?

Pentru Duminecă în 3 August.

31. Plăgile Egiptului.

Psaln 105, 23—36.

Cuvânt de aur: Mateiu 23, 12.

POȘTA REDACȚIEI.

Celor ce așteaptă cărțile cu note le facem cunoscut, că cele ungurești sunt deja gata, iar cele române nu sunt încă de tot gata; mai scurtă vreme și încă puțină răbdare ne dovedeți și cărțile cu 343 cântări vor fi peste 2—3 săptămâni gata. Așadară: Răbdare, răbdare, răbdare! Răbdarea nu-i pe bani.

Celor ce scriu oareceva pentru foaie, le-am spus, că când scrie, să-și iee hârtie destulă și să nu le pară rău de ea, ci să scrie ștre cam rărișoare. Iară când scriu, să nu uite, că și noi suntem oameni, cari nu au multă vreme a silabiza scrisoare cea neînțeleasă, ci să întâmplă cu câte una, că o punem de o parte, fiind atât de rău scris, că ar trebui un tâlcuitor ținut, care s'o esplice. Tipografia așa ceva lapadă de o lature, iar Redacția să mai luptă cu unele, dacă le poate înțelege și cuprinde ceva din ele, de sigur nu le lasă, numai dacă este loc, și le pune în foaie. Așa am primit acest an câteva epistole din un loc din America, dară trebuie să mărturisim, că pe lângă cea mai bună voie nu le putem pune în foaie, că nu înțelegem ce vrea scriitorul. Noi am sfătui pre fiecare, care vrea să scrie ceva, pune-se mai nainte jos și scrie, și scrie mult, din cel mult culeagă miezul și-l trimeată respicat scris, — că noi nu știm ceti gândul nimenui — și noi primim bucuros aceea ce este bun și dăm mai departe. Iar despre cele ce au a fi puse în foaie hotărăște redacția de sunt bune. Salutare la toți

B.

PUBLICĂRI.

Regule stabile.

Banii pentru „Adevărul“ să se trimeată numai la adresa: **Welker Iosef**, Budapest, VII., Hársfa-u. 33.

Scrierile, înștiințările și reclamațiunile numai la **V. Berbecar**, Kőrösbökény, Aradm.

Cărți de cântări și tractate, precum și biblii și testamente să pot cere din amândouă locuri, dară pe lângă stările banilor din prezent, să nu ceară ori-și cine fără de bani, adecă pe așteptare, că aceea nu să poate face.

Publicări pentru lucrurile comerciale, precum vinderi de mașine și alte lucruri mai mari nu să primesc, decât numai publicările de până acuma obiceiuite, d. e. oarecareva își caută servi, sau voiește a se băga în serviciu etc.

Epistolele, la care le trebuiește respuns grabnic în oarecare cauză personală, nu în privința foi, ori a altor lucruri missionale, să nu fie goale, adecă pentru respuns să se alătore marca de respuns, că noi avem cu mulți corespondență și mulți mai ușor pot plăti respunsurile dorite, decât unul la mulți. Nu uitați, a scria în epistole și numele vostru, și încă inteles.

A plăti abonentul foi să nu negrijiți, e foarte important pentru abonator și pentru editor.

2 Harmonuri folosite să află de vindut. Că unde, întrebați la Redacția foi în Kőrösbökény.

Ce cărți să pot căpăta.

„Cântările Sionului“ în pânză cor. 1.60, în piele 2.70, în legătură fină și aurita 4 cor.

Noutate! Cartea de note în legătură simplă 7 cor., în legătură fină 9 cor. peste 300 cântări (curând va fi gata).

Voiajul creștinului 60 fil.

Vechia flașinetă 30 fil.

Noutate! „Biruința Evangheliei“ 20 fil.

Foi pentru missiune 20 fil.

Poate un om modern crede? 12 fil.

Există un Dumnezeu? 12 fil.

„Sâmbăta sau Dumineca“ 15 fil.

Convertirea mea 10 fil.

Andrei Dun 10 fil.

Drugul de fer 06 fil.

Ciuntul din Rotenstain 06 fil.

Paserile o väd 02 fil.

Icoane din lumea păgână 04 fil.

Isoarele deșerturilor 04 fil.

„Lipsa dărniciei“ 10 fil.

„Razele Aurei“ apare pe fiecare lună odată.

Biblii, testamente, tăblii de părete etc. etc. să pot căpăta la depositul nostru în Budapest, VII., Hársfa-u. 33. și la **V. Berbecar**, Kőrösbökény.

Redactor coresponsabil :

VASILIU BERBECAR.